

“DARBE”LER KADAR,

“DEMOKRASİ DEREBEYLERİ” DE TEHLİKELİDİR!

□□□□□

Atatürk’ün şüpheli ölümünün ardından İsmet İnönü’yü başa getiren ve devrimin kabuklarını alıp asıl kurum ve kavramlarının yönünü tersine çeviren sabataist cunta

; sistemi yeniden yapılandırma sürecinde, Türk Silahlı Kuvvetlerini, dış düşmanlara karşı değil, iç düşman gördüğü Müslüman halkımıza karşı kullanacak şartları hazırladı.

Maalesef ordumuzun, kendisine asıl tehdit ve tehlike olarak gösterilen Müslüman halkımıza, iç düşman olarak bakması sağlanmaya çalışıldı ve bu yönde sürekli ve suni gündemlerle kışkırtıldı. Amaçları, TSK’yı, dış Siyonist destekli iç sabataist ve masonik saltanatının

demokrasi kılıflı despotizmine

bekçilik yaptırmaktı. Ve bu istikamette nice talihsiz olaylar yaşandı. Ne var ki, Milli Görüş’le dirilen ve organize edilen Milli Derin Devlet yeniden Devlet-Millet yakınlaşmasını ve kaynaşmasını sağlamaya başladı ve tüm Milli kurumlardaki sabataist kadrolaşmanın etkinliğini ve direncini kırmayı başardı. Ancak hıyanet odakları, Müslüman Türk toplumu ile Ordusunun dayanışma ve yardımlaşma içine girdiğini saklamaya çalışarak, *Milletimizle Ordumuz arasında Laiklik kavgaları ve irtica yaygaraları* çıkarmaya çalışmaktadır.

Hâlbuki ordumuzun, basit politika oyunlarından ve iç siyaset tartışmalarından uzak tutulması, onun saygınlığını artıracak ve asıl tehdit ve tehlike olan dış düşmanlara karşı hazırlıklarda daha kararlı ve caydırıcı olmasını sağlayacak ve toplumun her kesiminden tam bir güven ve destek alacaktır. Ama emperyalist ve Siyonist çevreler ve yerli işbirlikçi hainler ise, Ordumuzun kendi haksız ve ahlâksız sistemlerine bekçilik yapmasını, üstelik Milletimize yönelik bütün hakaretlerin suçunu ve sorumluluğunu da sırtına almasını arzulamaktadır. Bu şekilde kasıtlı olarak hırpalanıp yıpratılan Ordumuz ise, sürekli dış güçlere ve içimizdeki sabataist şebekeye mahkûm ve mecbur bırakılacaktır. Ama artık bu devran tersine dönmüş bulunmaktadır ve Ordumuz

tekrar, Türkiye öncülüğündeki yeni bir Barış ve Bereket (İslam) Medeniyetinin kurulmasını sağlayacak tarihi ve talihli değişime ivme kazandıracaktır. Gerçekten sinsi ve sistemli bir tehlike olan **“irticacılık, istismarcılık, ılımlı İslamcılık, radikal şariatçılık”** gibi şeylere, haklı olarak karşı çıkmak ve tedbir almakla beraber, Kahraman Ordumuzun, artık; Milletimizin, yani kendisinin varlık sebebi ve kahramanlık iksiri olan, yüce Dinimiz İslam’la ve dini inançlarını yaşayan Türk halkıyla sanki bir problemi varmış kanaatini yıkacak ve bu kasıtlı kararı aklayacak söylem ve eylemlerle ilgili adımları bir an evvel atması umulmaktadır. İşte bu bağlamda, rahmetli E. Org. Yaşar Büyükanıt’ın KKK iken yaptığı ABD ziyaretini, farklı bir bakış açısıyla değerlendirmekte fayda vardır. Anahtar cümle Büyükanıt Paşa’nın şu sözlerinde saklıdır: **“Ben ABD’den icazet almaya gelmedim. Türk Askeri, Atatürk’ün mirası ve Milli anayasası dışında kimseden icazet almaz!..”**

Hatırlarsanız,

Erbakan Hoca’nın

ABD ziyareti de

“icazet almaya gitti”

şeklinde çarpıtılmaya çalışılmıştı.

Darbecilik mi, Yoksa Demokrasi Derebeyliği mi Daha Tehlikelidir?

Artık; “Milli çıkarlar” açısından uygulanması “zaruret” halini almış ihtilal yönteminin “hat alı ya da eksik uygulamalar”dan ötürü “yanlış” damgası yiyerek karalanması mı daha doğrudur, yoksa o günün ya da bugünün(!) zaruretleri ile söz konusu yöntem arasındaki bağıntının “gerçekçi” bir bakış açısıyla ele alınması mı? sorusuna bir cevap bulunmalıdır.

“Me

“mleket hiçbir şeyden çekmedi, şu darbelerden çektiği kadar!”

diyerek

“düzenbazlık çarkına çevrilen demokrasi parkı”

nda parsa toplayanlar, birilerini

“ihtilalcilik ve demokrasi düşmanlığı”

yla suçlayıp yer yer

timsah gözyaşlarıyla karışık siyasal hıçkırıklar

eşliğinde

“Darbelerin Gölgesinde Bir Demokrasi!”

edebiyatı

na sarılıyorlarsa; bunun nedenleri üzerinde iyi durulmalıdır.

Gazi Mustafa Kemal Atatürk’ün “Ordumuz, Türk Toprakları’nın ve Türkiye İdeali’ni tahakkuk ettirmek için sarf ettiğimiz çalışmaların yenilmesi imkânsız teminatıdır!” dediği hayati bir kurumun yıpratılmasına göz yumulmamalıdır.

A

yrıca bu noktada, esasen bir

ilim

olması gereken

“siyaset”

in,

“Batı’nın düşmanlarına savaşla yapamadığını diplomasi ile yapma sanatı”

haline getirilmeye çalışıldığının altını çizmek de yerinde olacaktır... Ancak bugün bu noktada,

“ülkenin bölünmez bütünlüğünü ve milli güvenliğini gözetmek” görevi ile

vazifelendirilenler

bu yükümlülüğü layıkıyla yerine getirmek şöyle dursun, tüm

sorumluluk duygularını ve yasal yükümlülükleri

ni yitirmişlerken;

“demokrasi” denilen “siyaset merkezli” ve asistematize olmuş sistematik yapı

nın hangi mecraya doğru akacağı sualini sormak kaçınılmazdır!

“Demokrasi şövalyeliği”

ne soyunarak, yapılan

askeri müdahaleleri “toz duman olmuş ortamı durultmak”

için değil de,

paşaların keyfi kararlarından ötürü

yapılmışçasına bir tavır takınanların

“darbe”

üzerine yarattıkları

kamuoyu

; ülkede zaman zaman netleşip zaman zaman gözden kaybolan

“demokratlar-darbeciler”

eksenindeki safları da sıklaştırmıştır! Dolayısıyla

ülke

yi,

“etnik ve dini bölücülük”, “terörizm”

nev’inden türlü

“anarşi olayları”

gibi ortalığa

“bilinçli”

olarak saçılmış

“sosyal dinamitler”

den kurtarmak adına zemini temizlemenin başka bir çaresini bulamayanlar, maalesef

“suçlu”, “özgürlük karşıtı”, “ihtilalci”

ve

“faşo” diye hırpalanırken; o karambol ortamından maksimum derecede istifade

edebilmek adına oltalarını piyasaya salan yabancı istihbarat servisleriyle can ciğer kuzu

sarması olup “Ülkenin geleceği adına özgürce siyaset yapmak zorundayız!” plağı

çalanlar

ise

“demokrasi kahramanı”

dır

(!)..

Ortaya çıkacak tablonun genel hatlarını şu şekilde özetleyelim...

DP'nin Tek Parti şımarıklığı: Zira CHP, İstiklal Savaşı ve İkinci Dünya Savaşı gibi iki önemli savaş arasında preslenmiş sorunlu bir dönem

le baş etmeye çalışırken o an için belki de bir

lüks

olan

“katılımcı demokrasi”

yi geri plana iterek

en acil adımlar

ı atmaya yönelmiş olabilirdi; lakin

DP'

nin süreç içinde bir

“siyasi özgüven”

den

“rahatlık”

a ve hatta bir

“vurdumduymazlık”

a dönüşen

“siyasi ukalalık”

ı

mantıksal bir gerekçe

ile temellendirilemezdi!

Adnan Menderes

'in

“Odunu aday göstersem milletvekili seçtiririm!”, “Ben orduyu astsubaylarla bile idare ederim!”,

“14 Mayıs'ta Türk Milleti Halk Partisi'ni iktidardan, 3 Eylül'de ise muhalefetten sildi!”

ya da

“Siz isterseniz Hilafeti bile geri getirirsiniz!”

nev'inden

beylik sözler

i ile

2 Mayıs 1954

'te yapılan ve

halk

ın yine

DP

dediği

genel seçimler

in akabinde maalesef

birçok siyasi oluşum ve liderin uğradığı “aşırı güç zehirlenmesi”

ne uğrayarak

basın ve akademik dünya gibi çeşitli güç dengelerine yönelik politikalar

ını

aniden

değiştirip sertleştirmesi ise; bu

“siyasi ukalalık”

ın

somut görüngülerinden yalnızca birkaçı

dır.

Sonuç olarak **27 Mayıs 1960 İhtilali** gerçekleşmemiş olsaydı; **1954 Genel Seçimleri**'nden sonra

7'

de

tek başına iktidar

olma durumunu sürdüren

DP'

nin bir

tek parti dönemi

yaratması

gayet doğal bir netice

olacak ve

CHP

'nin

demokrasi dışı

görülen

tek parti dönemi

bu sefer

DP'

de tecelli ederek çok daha

etkili

ve

yıkıcı

bir şekilde

halk

ın karşısına çıkacaktı.

Mevcut siyasi planı değiştirmede “etkili” olacak “sıra dışı bir yöntem”

in

uygulamaya konulması;

o günkü koşullar itibarıyla

“tercihi bir durum”

değil, tamamıyla bir

“zaruret”

halini almıştı. Bu

195
de

askeri bir müdahale; “sıcak”, “sert”
ve doğal olarak birçok
“risk”

i barındıran

“beklenmedik bir hamle”

sayılmıyordu ve

27 Mayıs 1960 Askeri Müdahalesi

de şüphesiz içinde bazı

aşırılık, eksiklik ve yanlışları barındıran bir müdahale
konumundaydı.

1961 Anayasası ve ani gelen “Özgürlük”; acaba darbeciler manipüle mi edildi?

27 Mayıs 1960 İhtilali'nin en tartışmalı ürünlerinden biri, şüphesiz 1961 Anayasası'dır.

Önce t

m siyasi planı tasfiye eden askeri bir müdahale

ve hemen akabinde de

“Türkiye Cumhuriyeti'nin gelmiş geçmiş en özgürlükçü anayasası”

denilen

beklenmedik bir anayasal çerçeve hazırlamıştır.

Sonuçta

tahrip gücü yüksek olmak durumunda olan müdahale

nin etkileri böylesi bir adımla

nötralize

edilerek,

sarsılan ve tedirginlik duyan toplumsal düzlemin içine girdiği titreşim dalgaları

nin şiddeti azaltılmaya çalışılmış; ancak bu

zararı minimize etmeyi hedefleyen açılım;

henüz daha

hazır olmayan bir zemin

üzerinde tatbik edilmeye kalkılınca, evdeki hesap çarşıya uymamış ve ilerleyen süreçte
görüleceği gibi bu durum

“sağ-sol çatışması”

ile

“etnik kalkışma”

yı kışkırtmıştır. Aslında bu açılımın

ortamı germe

nin ötesinde yarattığı

**en önemli tehlike; “sağsız bir özgürlükçü anlayışa kilitlenen kitlenin ‘ulus-devlet
anlayışı’nda ciddi yaralar açması”**

olmuştur. Zira söz konusu

ani doz aşımı,

ü

kitleleri

“ulus-devlet bilinci”

nden uzaklaştırarak;

etnik, dini, mezhebi ve sınıfsal farklılıkları maksimum derecede kullanmak isteyen dış odakların avlanma girişimleri

ni kolaylaştırmıştır. Ve

nötralize

edeyim derken bir

katalizör

halini alan bu

astratejik hamle

ile

1971

ile

1980

'e doğru giden sürece istemeden de olsa zemin hazırlanmış ve bir türlü önü alınamayan süreç neticesinde

“1961’de atılan özgürlükçü adım”,

1982 Anayasası ile

geri alınmak durumunda kalınmıştır.

Askeri Kanada Sızan Virüs; “Hizipleşme”:

Siyasette olduğu kadar **askeri kanat** içerisinde de mevcut olan **hizipler**; söz konusu **tehlikeni** n bertaraf edilebilmesi adına uygulanması bir

mecburiyet

halini almış olan

müdahale

nin;

“istikrar”

ve

“tutarlılık”

ına gölge düşüren en önemli noktalardan biri sayılmalıdır. Ancak

hastalıklı siyasetin doğası

ndaki bu

saf değişimi

nin,

27 Mayıs

öncesi

askeri kanat

içerisinde kök salışı çok daha

problematik

hususlar doğurmuştur. Hatta bu

hizipleşme

nin hem

27 Mayıs Hareketi'nin bir sonucu,

hem de bir

tetikleyici

si olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Zira

DP Politikaları'nı destekleyen ya da bu çizginin karşısında olan alt rütbeli ve üst rütbeli gruplar arasındaki görüş farklılıkları;

hem

ihtilal kararını hızlandırıcı bir unsur

olacak, hem de

müdahale sonrası istikrar ve tutarlılığın yakalanmasına engel oluşturacaktır

Unutmayalım; nasıl ki **hukuk** için “**Gün gelir herkese lazım olur**” deniyorsa; aynı şey **ordu** için de geçerli bir yaklaşımdır. Hatta

ordu

ya duyulan ihtiyacın açığa çıkması için belirli bir zamana ihtiyaç da yoktur, zira

ordu

her an için

“olmazsa olmaz bir güç”

konumundadır. Elbette ki

ordunun siyasete müdahale etmemesini istemek

de hemen bir

ordu karşıtlığı

sayılmamalıdır. Lakin

“Türkiye'nin en iyi ihraç malzemesi ordusudur!”

diyen

Soros

gibi

“demokrasi tacirleri”

nin ekmeğine yağ sürmekten başka hiçbir şeye yaramayacak olan ve

hatalı genellemeler

le adeta bir

“karalama kampanyası”

na dönüştürülen böylesi bir

yıpratma hareketi

ne kapılmanın,

toplumsal kitle

yi,

ülke

yi ve

devlet

İ nasıl bir noktaya doğru sevk edeceğini de **sistematize bir anlayış dahilinde iyi analiz etmek şarttır.**

1971 Müdahalesi aslında tarihi CHP-DP rekabetinin bir sonucu olarak doğmuş; ordu-sol işbirliği ile bir DP uzantısı olan AP'nin tasfiyesi hedeflenmiştir!

Stratejik konumu ve “geçiş iklimi”ne açık kültürel zenginliği ile dış güçler tarafından her daim bir **cazibe**

merkezi

olarak algılanmış olan

Türkiye;

tehlike çanlarının çalmaya başladığı

1960

ile

1980

arasında

yoğun bir dış operasyon

a tâbi tutulmuş ve

tehdit algılaması

belirli bir boyuta ulaştığında, mecburen müdahale etmek durumunda kalan askerin,

“zemin temizleme çalışmaları”

da sonuç vermeyip mevcut

siyasi istikrarsızlık ortamı

daha da körüklenince yine olanlar olmuş ve

12 Eylül 1980

müdahalesi yapılmıştır. Ve bu sefer

1971

'de yapıldığı gibi

1961 Anayasası

'na

ufak rötuşlar

atmak yerine

Anayasa üzerinde

komple bir değişiklik yapma

yoluna gidilmiş;

erken bir adım

olduğu için

“ulus-devlet”

anlayışını sekteye uğratmanın ötesinde sonuç vermemiş olan

1961 adımı

geri alınarak, tanınan

aşırı özgürlükler

1982 Anayasası

ile büyük ölçüde tıraşlanmıştır. Ayrıca

“Hürriyet ve Anayasa Bayramı”

olarak kutlanan

27 Mayıs Günü Kutlamaları

da

askeri yönetim

ce kaldırılarak,

1960 Müdahalesi

ile ilgili

çelişki yaratabilecek tüm hususlar

temizlenmeye çalışılmıştır. Ancak

yabancı güçlerce vizyona koyulan dönüştürme operasyonunun en son perdesi olan 80

öncesi tablo

böylesi bir adımla durdurulmamış olsaydı;

uluslararası kurgunun değişmeyen kozları

olan

“Kürt-Türk”, “Sağcı-Solcu”, “Alevi-Sünni”

gibi

sunî kamplaşmalar

üzerinden hız verilen

“Türkiye’yi dağıtma planı” amacına ulaşmış

ve

BAĞIMSIZ TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİ’

nin temeline dinamit koymaya çalışanlar başarıya ulaşmış olacaktı.

Dolayısıyla 12 Eylül Müdahalesi; Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin belini bükmüş bir

“zulüm abidesi” değil, tam aksine devletin varlığını devam ettirmesini temin eden bir

“millî zaruret” olarak algılanmalıdır.

Bu nedenle

27 Mayıs 1960

ve

12 Mart 1971

müdahalelerinden daha

sert bir imaj

veren ve

askerin

karşı olduğu izlenimine

rağmen

1983 Genel Seçimleri

ile

Amerika’ya yakınlığıyla bilinen teknokrat Özal

’ın başa geçmesiyle perde arkası bulanıklaşan

12 Eylül 1980 Askeri Müdahalesi;

ne olursa olsun

“bölünmeyi önleyici bir ihtilal”

niteliği taşımaktadır. Belki

12 Eylül 1980

“bölünmeyi önlemenin tedbirleri”

ni ortaya koyamamıştır, ama

Sevr’i geçici de olsa önleyen bir müdahale

olma sıfatını kazanmıştır.

Ancak **28 Şubat Süreci** ile **1960’lı 70’li yıllarda** bir **hizipleşme** olarak ifade edilebilecek **“ordu içi saflaşma”**

bir

“satılık paşalar skandalı”

na dönüşmüş ve

ordu içine yerleştirilen

değil,

ordu içinden satın alınan isimler

üzerinden yürütülen operasyonla, maalesef ordu

manipülasyon

a uğratılarak

inşası hedeflenen siyasi figür

ün yani AKP’nin zemini hazırlanmıştır. Dolayısıyla salt

MGK Kararları

düzeyinde bir müdahale olduğu için

post-modern

sıfatı ile nitelendirilen

“28 Şubat”

,

Türk Silahlı Kuvvetleri

tarafından planlanarak vizyona koyulan

klasik bir askeri müdahale

değil;

“Siyonist cunta”

nın, adeta taşeronlaştırdığı

“askeri cunta”

üzerinden yürüttüğü bir

“dış operasyon”

durumundadır.

İtina ile yaratılan “irtica canavarı” üzerinden **dezenforme edilen ordu**

nun bazı kademeleri, istenilen yönde hareket ettirilerek

siyasi düzlemin temizlenmesi

sonucunda ise

operasyon

sonuç vermiş ve

doğrudan talimatlarla yönlendirilen çoğunluk sahibi, güçlü ve “küresel tefeciler”e

hizmette kusur etmeyecek kadar iyi programlanmış ‘AKP’ iktidara taşınmıştır”

şeklindeki tespitler üzerinde dikkatle durulmalıdır.

15 Temmuz hıyanet kalkışması ise; Siyonist odakların FETÖ'cü kiralık kuklalarıyla yapmaya çalıştıkları: Erdoğan'ı hizaya sokma ve Türkiye'yi fiilen 2. İsrail konumuna taşıma hazırlığıydı, ama çok şükür ki, yine TSK'nın sağlam duruşu sayesinde hezimete uğratılmıştı. Bu kalkışmanın öncesinde ve sonrasında istismar konuları ise mide bulandırıcıydı!

“Bugünün Türkiye”nde “Darbe”yi Özleyen mi Çok, Yoksa Özleten mi?

Özet olarak **“siyasi tarihin önemli parçalarından biri olan askeri darbeler”in toplumsal ve siyasi ortam üzerindeki etkileri** ile yüzleşilip darbelerin **eksileri** kabul edildiği kadar; konuya aynı özenle, **müdahalelerin zaruretleri** ile

TSK'yı da çevreleyerek Sevr'e yol bulmaya çalışan dezenformasyon odakları açısından da yaklaşılmalı ve sergilenecek olan bu **topyekûn değerlendirmeye** darbeler üzerinden yaratılan **toz bulutunun kimlerin işine yaradığı** üzerinde de kafa yorulmalıdır.

Ayrıca şu nokta da açıklıkla ifade edilebilir ki; bu ülkede darbelere saldırmayı adet haline getirmiş grupların çoğunun arkasından da güllerle çiçeklerle bezenen demokratik icraatlar falan değil, düpedüz “ihamet” çıkmıştır!

Dolayısıyla

kamuoyu önüne

çıkıp

“demokratik artistik yapanların”

dillerine doladıkları

“demokrasi ağıtlarına”

aklıselim

ile yaklaşılması daha doğru olacaktır.

Darbeleri geride bırakmış Türkiye'nin bugünü

ne bakıldığında ise; darbeyi özleyenden çok “özleten” bir siyasi kadronun iş başında olduğu sırtmaktadır. Yani AKP icraatlarıyla bir darbeye adeta davetiye çıkarmaktadır.

• AB merkezli bir görüntü çizilip “AB'ye Uyum Süreci” içinde toplanan parsanın “küresel güç odakları”

na akıtıldığı bir
dış politika çizgisi...

• **Bir küresel tefeci olan Siyonist bankalara ve diğer sömürü odaklarına ciro edilmiş bir iflas ekonomisi...**

• **DP İktidarı'nın ithalat çılgınlığına bir de özelleştirme çılgınlığını ekleyerek "yağma" mantığını meşrulaştırmaya çalışan bir milli servet tasfiyesi...**

• **Etnik kartları soğutarak oyun dışı bırakacağına; sürekli ısıtarak sabotaj malzemesi haline getiren ahmakça bir parçalama stratejisi**

...

• **AB'ye Uyum tezgâhı üzerinden başta "terör" olmak üzere birçok stratejik noktada pasifize edilen Anayasal Düzlem**

'i
köklü bir değişim
e uğratabilmek adına var gücüyle çalışan
köstebekler
den oluşan bir
siyasi hıyanet felsefesi...

• **MGK'nın sivilleştirilmesi gibi başlangıç hamlelerinin akabinde YAŞ Kararları'nın yargıya açılması** gibi **Türk Silahlı Kuvvetleri'** ni

tamamen
saf dışı
bırakacak talimatları
AB Masalı
üzerinden uygulamaya koyan bir ruh sefaleti

...

□ **Ve tamamen duygusal etkili bonuslar vasıtasıyla ehlileştirilen medya üzerinde yürütülen çürütme operasyonu** nu **YÖK ve RTÜK** gibi **önemli kurumlar** ile sürdürerek

kendilerine bağışlanan

koltuğun hakkını vermeye çalışan bir sözde “baş”bakan resmi ve Cumhurbaşkanı portresi...

Dolayısıyla bu noktada

“Acaba darbeyi özleyen mi çok, yoksa zorla özleten ve davet eden mi?”

diye sormak fazla

yadırganmamalıdır.

Yoksa birileri ülkenizin, ekmeğini yediğiniz zeminin temellerine

dinamit

yerleştirirken,

mevcut yıkıma göz yumarak hatta alkış tutarak “bir demokrasi kahramanı”

mı olmalıdır?

Sürekli “iç savaş” kuşkuları niye pompalanmaktaydı. Pompalı tüfek yığınakları sadece Melih Gökçek’lerin ucuz kahramanlık şantajı mıydı?

Maalesef Sn. Cumhurbaşkanının; “Hayır diyen vatan hainidir, teröristtir, FETÖ şebekesidir” ithamlarından cesaret alan AKP’liler artık “Hayır”

cıları tehdit ve şantaja başlamıştı. İşte AKP’li bir ilçe başkanının çektiği videoda:

“Abi referandumda hayır diyenlere ne yapacağız

?” diye sorduktan sonra elindeki tabancanın bütün şarjörünü boşaltmaktaydı. Hadi bunlar ahmak takımıydı. Ama Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanlarından İlnur Çevik’in twitleri kafa karıştırıcıydı. Eski bir gazeteci olan ve Irak’ta Barzani ile çok sıkı ekonomik ilişkileri bulunan bu adamın:

“Hayır diyenlere: 7 Haziran 2015 sonrası Türkiye’deki kaos ve istikrarsızlığı mumla ararsınız”

tehditleri, iç savaş kışkırtıcılığı mı olmaktaydı? Bu şaşkın şımarıklıklara herhalde sormak lazımdı. Yahu şayet hayır çıkarsa nasıl bir kaos ve istikrarsızlık olacaktı? Bu ülke nereye kaydırılmaktaydı?

İlnur Çevik, bu twit ile aynı muhtevada çok daha geniş bir şantajı Yeni Birlik gazetesindeki köşesinde yapmıştı:

“Bazıları bu referandumu yalnız sistem değişikliği için halk oylaması olarak görüyor ve esasında ‘hayır’ oyu çıkarsa ülkede her şeyin normal akışında devam edeceğini hayal ediyor... Yani bu seçimde Cumhurbaşkanlığı el değiştirmeyeceğine göre ve AKP iktidarı da olduğu yerde kalacağına göre mesele yok o zaman hayır olsa bile bir sıkıntı olmaz gibi

bakanlar var... Ama kazın ayağı böyle değil... 'Hayır' oyu halkımızın tercihi ve saygı duyulacak bir netice ama böyle bir neticenin ülkeye ciddi bir istikrarsızlık getireceğini bilmek için siyaset bilimcisi olmaya gerek yok
... Ülke içindeki muhalefet ise 'Hayır' oyunun hükümete güvensizlik oyu olduğunu iddia edip seçim diye zorlayacaklar, hatta Cumhurbaşkanımızın durumunu bile sorgulayacaklar... İşte size istikrarsızlık senaryosu... Pişmanlık fayda etmeyecek, çocuklarımızın geleceğini ipotek altına almış olacağız. Ülkemize yazık değil mi?"

Peki gerçekten böyle bir "Kaygı" duyuluyorsa ve bu kaygı zirvelerde konuşulup duruyorsa, Türkiye istikrara mı yoksa kaos ve kargaşaya mı hazırlanmaktaydı?

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı hazırladığı iddianameye göre: 17/25 Aralık'tan sonra, yani, Fetullahçılarla hükümetin kapışmasından ve yollarının ayrılıp, büyük kavganın başlamasından sonra Fetullahçılar iki yasa çıkartmışlardı: Birincisi; 11 Şubat 2014'te hazırlanmıştı. İktidar partisinin oylarıyla kabul edilen yasayla askeri terfiler bir yıl öne alınmıştı. Dört yıllık albaylarla, üç yıllık generaller bu yasaya dayanılarak YAŞ kapsamına alınıp terfileri yapılmıştı. Böylece o yıl general yapılan 10 albay da darbe girişimine katılmıştı. İkincisi; 27 Ocak 2014'te çıkmıştı. Bu yasa 37 AKP milletvekilinin imzasıyla Meclis'e sunulmuş ve oylanmıştı. Bu sayede 28-30 yıl görev yapan albaylara emekli olurlarsa 70 bin lira fazla ikramiye hakkı tanınmıştı. Böylece Fetullahçı olmayan albayların gönüllü tasfiyesi sağlanmış, Fetullahçı albayların önü açılmıştı.

Peki FETO soruşturmalarında SİYASİ AYAĞA bir türlü dokunulmaması acaba hangi kuşkuları yansıtmaktaydı?

Fetullahçı yapılanmayla ilgili; *"Bir taşı çektiğinizde arkadan kimin ya da kimlerin geleceğini bilmiyorsunuz! O kadar çok profesyonel isim var ki bilseniz şaşırırsınız! Özellikle FETÖ kanadında eğitimsiz adam yok. Çok başarılı bir şekilde istihbarat örgütlerinin desteğiyle kendilerini gizliyorlar... Bunu benim gibi onlar da biliyorlar. Sanırım sorun şu ki bu SIR'ları bilen çok kişi yok. Bu nedenle çok iyi gizleniyor ve senaryosu dışarıda yazılan oyunları iyi oynuyorlar! Ama asıl ben onların arkasındaki Karar Merkezlerine bakarım! Londra, Washington ve Moskova'da ne var ne yok diye bakarım. Bu nedenle de*

İçerideki isimlere pek takılmam”

diyen Ergün Diler gibileri; BOP'un Dinci ayağının FETULLAHÇILAR, siyasi ayağının ise bu iktidar olduğunu nereye kadar saklayacaklardı?

FETÖ ihraçlarının AKP'nin iktidara taşınmasından ve 2003 yılından itibaren durdurulduğu itirafı savcının iddianamesinde yer almıştı.

İstanbul'daki 15 Temmuz darbe girişimi ana iddianamesi İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından onaylanmıştı. Fetullah Gülen ile birlikte 10 şüpheliye 92'şer kez müebbet hapis cezası istenen iddianamede, 1987'den itibaren FETÖ ile ilişkili olduğu tespit edilen 400 askerin TSK'den ihraç edildiğine, ancak 2003 yılından itibaren bu ihraçlara son verildiğine dikkat çekilmesi anlamlıydı!

2013'teki YAŞ'ta Terfi Edenlerin Çoğunun Darbeye İştirak Ettiği Vurgulanmıştı!

İddianamede, 'FETÖ'nün TSK'daki yapılanması da anlatılmıştı. **“1985'ten FETÖ'cü darbenin olduğu 2016'ya kadar FETÖ üyeliği iddiasıyla 400 personelin TSK ile ilişkisi kesilmiştir. TSK, 2003'ten sonra FETÖ'cü olduğunu bildiği kimsenin ilişkisini kesmemiştir”**

kaydı yer almıştı. 2013 YAŞ'ında terfi eden generallerin neredeyse tamamının FETÖ mensubu olduğu belirtilen iddianamede şöyle denilmişti:

“2013 YAŞ'ta terfi eden generallerin 1-2 istisna hariç, hepsi darbeye fiilen iştirak ettikleri için TSK'dan ihraç edilmiş veya tutuklu durumdadır. 2011 ve 2012'de YAŞ neticesinde de durum aynıdır. 15 Temmuz öncesi TSK'da görev yapan generallerin büyük bir kısmı darbeye fiilen iştirak etmiş veya FETÖ iltisakları tespit edilerek TSK'dan ihraç olunmuştur. 2014 ve 2015'te albaylıktan Tuğg./Tuğalığa terfi ettirilen personelin yüzde 80'i ihraç edilmiş bulunmaktadır.”

tespitleri de vurgulanmıştı.

Yani öyle

aldatılma, kandırılma

değil, bilinçli suç ortaklığı yapıldığı sırtılmaktaydı!